

Nad kõik olid Ralphie naised... kas üks neist on tema tapja?

TÄNAPÄEVA AMEERIKA MENUKIRJANIK

Christine Rimmer

Ralphie naised

Proloog

Pea meeles. Kui sellel on rehvid või munad, tuleb sul sellega sekeldusi.

– *Goddess Jacks*, Preeriakuninganna elujuhend

Veidi pärast nelja hommikul viieteistkümnendal aprillil lebas Ralphie Styles käed-jalad laiali keset Oklahoma City tänavat, nägu ülespoole, uimase ja verisena. See oli just pärast seda, kui üleslöödud punane väikebuss temast üle veerenud ja ära sõitnud oli.

Mees kuulis oigamist ning taipas hetk hiljem, et see hääl tuli tema enda suust. Ta vahtis öisesse taevasse ja püüdis jalgu liigutada. Mitte midagi.

Ta proovis käsivarsi: ei õnnestunud. Käsi. Ei. Mitte paganama sõrmegi...

Midagi ei juhtunud. Ei mingit vastust erinevatelt jäsemetelt. Juhtimistorn tegutses omapead.

Hea uudis oli, et ta ei tundnud vähimatki valu.

Või ehk oli see *halb* uudis...

RALPHIE NAISED

Mees kuulatas. Ta kuulis lähedal vett tilkumas ning kaugel vaibuvat sireeni – see ei tulnud tema poole.

Ta tundis asfaldi lõhna ning enda vere maitset suus.

Darla, mõtles mees, kui veri tema suus segunes rabava teadmisega reetmisest, tekitades roostes raua maitse. Mees mäletas. Kõike. Iga päeva, iga tundi, iga hetke, mille ta naisega veetnud oli: Darla Jo Snideriga, kes nüüd oli Darla Jo Styles.

Ralphie oli oma viiekümne kaheksa eluaasta kestel paljusid naisi tundnud. Neid tundnud ja armastanud. See oli tema suurim loomulik anne: armastada naist ja armastada teda hästi. Kui Ralphie naist armastas, tegi ta seda jäägitult. Kui Ralphie naist armastas, oli naine *ainus* – vähemalt mõneks ajaks. Ja kui see aeg läbi sai, noh, siis armastas ta naist edasi. Lihtsalt teistmoodi.

Siiski, Darla... Darla oli... eriline. Ei. Mitte seda. Nad *kõik* olid erilised, iga naine, keda ta armastanud oli. Aga Darla? Darla suhtes oli Ralphie kindel olnud, et oli lõpuks leidnud *tema* – leidnud naise, keda ta alati otsinud oli, naise, keda oma ülejäänud elu hoida, naise, kellest ta iial ei lahku.

Tilluke naeratus valgus mehe suust järele jäänud rebenenud ribadele. Tal oli Darla suhtes õigus olnud. Jah, tõesti oli. Kuid kõigele vaatamata armastas mees teda endiselt. Ta ei saanud sinna midagi parata. Ja kuna tema ülejäänud elu hakkas tunduma lühem, kui ta oodanud oli, oli üsna paganama tõenäoline, et ta armastab Darlat ka surses.

Ralphie vaatas ähmaste, kaugete tähtede poole ning tal õnnestus naise nimi öösse sosistada. “Darla Jo.”

Siis tundis mees valu, kuid see valu ei tulnud ühestki tema murtud kehaosast.

Näis nii ebaõiglane, et see juhtus. Ta polnud isegi veel oma tuludeklaratsiooni ära saatnud. Ja kuramus, kuidas ta vajas sigaretti. Vaid üht veel. Reisspassiks...

Ralphie neelas verd. Kõik näis kuidagi aeglustuvat. Ja ta hõljus, üsna võimetuna hoolima sellest, et ta lebas keset tänavat, pimeduses enne koitu – täiesti üksinda, veritsedes, käed-jalad jõuetud ja tundetud, justkui toore liha kantsakad. Jah. Surnud mees. Selles pole kahtlustki. Ta teadis üha kindlamalt, et teda pole enam käesolevat probleemi lahendamas. Ja millest politseil edasi minna on? Tema tapja oli tark. Tema tapja võib puhtalt minema pääseda.

Aga siiski...

Oli olemas Rio. Riot ei tohtinud unustada. Hea mees, Rio. Parim – ja Phoebe?

Phoebe Jacks oli Ralphie esimene naine ja tema praegune äripartner. Tema võiks ka sekkuda. Phoebe oli juba midagi. Phoebega ei tasunud jännata – või nendega, keda ta oma sõbraks kutsus.

Ralphie naeratas taas oma rebenenud naeratust. Jah. Rio ja Phoebe ajaksid selle asja korda. Nad ei jätaks enne, kui asjaga lõpuni jõuavad. Ning kuna Ralphie polnud jõudnud oma testamenti muuta, mida ta Darlale jätkuvalt lubanud oli, siis kui see *oli* tema lõpp, oleks Rio ainus tema pärija. Rio saaks Phoebe partneriks.

See oli hea. See oli üks asi, mis oli siiski õigesti läinud. Ralphie soovis, et ta saaks kohal olla, kui Rio ja Phoebe esmakordselt näost näkku kohtuvad. See juba oleks midagi. Jah. Midagi huvitavat. Sädemed lendaksid...

Mis hääl see oli?

Muusika.

Ralphie ohkas. Kaunis muusika. Südantlõhestav.

RALPHIE NAISED

See oli alanud kaugel ja tuli lähemale. Bruce Springsteeni ballaad varastest üheksakümnendatest, “If I Should Fall Behind”. Seda laulis naine...

Phoebe. Oo jaa. Phoebe laulis seda kaunist laulu oma kähi-seva, kõlava häälega.

Muusika valjenes ning mehele avanes nägemus, selge kui päev.

Ta nägi Preeriakuningannasid: Phoebet, Cimarron Rose'i ja Tiffanyt laval oma täies hiilguses, enne kui kõik nässu läks, enne kui Phoebe temast lahutas ja bänd laiali lagunes. Cimarron Rose klahvpillide taga, Tiff basskitarriga. Phoebe, kes mängis viisi, seisis mikrofoni taga, pikad tumedad juuksed valguse käes sä-tendamas ja rohelised silmad säramas, seda aeglast, kaunist laulu saates ja lauldes.

Phoebe nägu muutus ja ta oli nüüd Darla, lauldes vaid Ralphiele. Darla, seljas pikk valge kleit, suur kõht ees ning uhke lapse üle, keda ta kandis, kuldne sära ümber tema inglinäo.

“Darla Jo,” sosistas Ralphie pimedusse kaugetele tähtedele. “Need ei loe. Kõik sinu valed. Või mida sa tegid. Ma armastan sind. Armastan sind alati. Ja ootan sind seal, kuhu lähen. Ma vannun, et ootan.”

Laul vaibus. Nägemus hajus. Ralphie Styles laskis laugudel langeda.

Ta ei avanud neid enam kunagi.

Esimene peatükk

Kui elu on aja raiskamine ja aeg on elu raiskamine, raisakem siis kõik koos ja veetkem elu parim aeg.

– *Goddess Jacks*, Preeriakuninganna elujuhend

Kell kolm pärastlõunal, oma kolmekümnendal sünnipäeval, seisis Phoebe Jacks baarileiti taga, kandes neljatollise kontsaga rihmiksandaale ning trükitud roosidega musta suvekleiti. Ta poleeris õlleklaasi. Phoebe arvates oli klaaside poleerimine rahustav ning just praegu vajas ta rahustavat tegevust. Tema eksabikaasa, Ralphie Styles, oli talle korraliku käki kokku keeranud – hauast, mitte vähem.

Oh, jah, mõtles ta tumedat juuksekiharat silme eest ära puhudes, palju õnne mulle sünnipäevaks.

“Ja ma tahan teada, kes kuramus see Rio Navarro on?” Cimarron Rose Bertucci, üks kahest Phoebe parimast sõbrast sünnist alates – ja Ralphie teine naine – lõi rusikaga vastu tammepuust letti. Ta tegi seda piisavalt kõvasti, nii et suur Margarita tema ees hüppas. Õnneks oli Rose'i klaas pooltühi ning ühtki tilka ei läinud maha.

Phoebe pani värskelt poleeritud klaasi letile. Ralphie oli Navarro nime aastate jooksul aeg-ajalt maininud. “Mingi Ralphie vana sõber,” ütles ta. “Mitte Oklahomast. Elab minu arust Californias.”

Toolil Rose’ist paremal raputas oma blondi pead Tiffany Sweeney, Phoebe teine eluagene sõber – ja Ralphie kolmas naine. “Isegi mitte Oklahomast.” Tiff ei kiitnud seda heaks. “Kes ta on? Mida ta teeb?”

“No ma arvan, et saame seda üsna varsti teada.” Phoebe haaras uue klaasi ja asus seda läikima lööma.

“Selline see Ralphie oli,” pomises Tiffany. “Polnud südant ega lubadust, mida ta murda poleks suutnud.”

Rose viibutas näppu ning häälitises halvakspanevalt. “Sa tead, milline ta oli. Tõeliselt armastusväärne. Ta *tabtis* alati head.”

Tiffi sinised silmad muutusid kahtlaselt uduseks. “Ja-jah, ma tean...” Ta pilgutas tunded eemale ja pöördus uuesti Phoebe poole. “Ja Pheeb, kes ütleb, et sa pead oma uue partneriga üldse kunagi tegemist tegema? Ralphie tundis paljusid kahtlaseid tüüpe. Navarro on väga tõenäoliselt üks nendest. Ma poleks sugugi üllatunud, kui sellel Ralphie nõmedal advokaadil poleks aimugi, kuidas toda meest leida.”

Phoebe ohkas. “Helistasin advokaadile eile, kui sain postiga oma koopia testamendist. Advokaat ütles, et saatis Navarrole tema koopia nädal aega tagasi FedExiga. See *toimetati* kohale ja Navarro andis selle eest allkirja.”

“See ei tähenda midagi,” jäi Tiff endale kindlaks. “Usu mind. Hr Rio Navarro on mõni suli või kaabakas, kes ei püsi iial küllalt kaua paigal, et oma posti eest allkirja anda. Ilmselt kirjutas selle eest alla tema juua täis sõbratar ja vajus siis kohe ära. Testament ootab tõenäoliselt täiesti tähelepandamatult suure maksmata

arvete kuhja all. Ära loodagi, et sa oma uut partnerit varsti koh-
tad.”

Rose võttis oma joogist veel ühe suure lonksu. “Jätke see
Ralphie hooleks,” pomises ta ühtaegu õrnalt ja vihaselt.

Ralphie Styles oli surnud laostununa, kuid tal oli alati olnud
vajadus endast pärandus maha jätta. Seepärast oli ta aastate väl-
tel koostanud üksikasjaliku testamendi, milles ta jagas ära iga oma
rääpsutüki. Rose ja Tiffany said mõlemad päranduse. Rose sai
kassikujulise seinakella. Tiffany oli nüüd kulunud kuldse plaadiga
võtmehoidja uhke omanik. Mõlemal esemel oli ilmselt eri-
line tähendus. Veidi varem sel päeval, lõuna ajal, oli Rose'i näole
ilmunud kurb, eemalviibiv naeratus, kui ta seda kella mainis. Tiffi
silmad läigatasid, kui ta võtmehoidjast rääkis. Tiff ütles, et Ralphie
kandis seda, kui nad armunud olid.

Phoebele oli Ralphie jätnud kõik vanad Preeriakuninganna
reklaamplakadid, mis kaunistasid oliivirohelisi ja tellistest seinu
baaris, mida Ralphie ja Phoebe pärast kaheksa aastat tagasi toi-
munud lahutust koos pidanud olid. Neil kümme aastat vanadel
piltidel naeratasid Rose, Tiff ja Phoebe avalalt kaamerale. Siis
olid nad kõrgseisus, esinesid kõikjal linnas ning plaadileping oli
töös. Ralphie oli nende mänedžer olnud.

Phoebe oli ise need fotod kokku kogunud, raaminud ja sein-
tele riputanud. Vaid Ralphie võis pärandada tüdrukule selle, mis
juba talle kuulus.

Ning kummalisel kombel oli see, et mees talle tema pildid jättis,
Phoebet liigutanud, muutnud ta tunded hellaks ja silmad häguseks,
justkui Tiffil võtmehoidja ja Rose'il kella pärast. Pärandades naisele
asjad, mis juba tema omad olid, oleks Ralphie talle justkui mingil
moel meelde tuletanud kõike, mis oli olnud – kirglikku, imelist, kau-
get armastust, mida nad jaganud olid ning kui lõbus neil olnud oli.